

Той бие, вълчо скача, до като му се откъснала опашката и избѣгалъ.

Въ гжстата гора, събралъ вълчо другаритѣ си да имъ се оплаква. Мислили вълцитѣ, кроили, най-послѣ рѣшили да хванатъ терзията и да го изедатъ. Тръгнали

да го гонятъ.

Като усѣтилъ каква е работата, терзията се качилъ, на едно високо дърво и се притаилъ.

Надушили го вълцитѣ, спрѣли се подъ дървото, стоятъ и мислятъ, какъ да смъкнатъ терзията. И намислили.

Ще легне гуджо на земята, а тѣ ще се накачатъ единъ възъ

другъ на него, до като стигнатъ терзията.

Речено — сторено. Почнали тѣ да се качватъ единъ на другъ, и наближили терзията.

— Ехъ, то, ще ме изедатъ, ами чакай баремъ едно емфе да си смръкна, казалъ той и отворилъ кутийката, хваналъ съ два прѣста повече, че като кихналъ.

— Аб-ки-ху, аб-ки-ху. . .

Гуджиятъ вълкъ, който лежалъ отдолу, помислилъ, че терзията вика: „аршинъ на дължъ, аршинъ на ширъ“, подплашилъ се, скочилъ и побѣгналъ, а вълцитѣ се натъркаляли като дини отъ кола и погнали вълчо за дѣто ги изплашилъ. Стигнали го и го разкъсали на парчета.

